

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

5 Infami detur purgatio probra neganti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](#)

^a [¶] Ephesfuit] In vulgaris legebatur, Ephesum est, quia hoc esse decretum aliquad concilii Ephesini, habiti tempore Celestini Papae, & Theodorei junioris. Hoc vero, est Germanicum concilium habitum praesente Henrico Rege, prout etiam apud Burchardum & Ioanem dicitur. Et codices Gratiani manuscripts habent, quemadmodum est restitutum. In hoc autem oppido petit Bonifacius a Zacharia Papa constitutus Episcopum, & impetravit. Quid apparet ex prima epistola Bonifaci ad Zachariam & ultima Zacharie ad Bonifacium.

C. III. ¶ De eodem.

Item Hadrianus Papa in capitulis, c. 64.

Nihilus a Episcopis, vel infra positus, die Dominicico causas judicare presumat.

QUÆSTIO V.

Purgationem vero negant esse praefundam, Stephanus scribit Leoni Episcopo Theanensis.

Idem est titulus in eccl. de manefestis sup. 2. q. 1.

C. I. ¶ Diaconus si de crimen convictione non poterit, apud Episcopum se ipsum serete, to purificet.

D^e b^e crimine sibi illato diaconus tuus verissime fabebatur se esse immunem. Veruntamen si suspicio habetur, & accusatores idonei reperiuntur, & tales testes, quales sacri canones ficiunt, accito tecum certo Episcoporum numero veniant accusatores, vocetur & ipse Aldericus diaconus : & si negaverit, ventiletur causa canonice : & si, vel sponte confessus, vel legitimis testibus fuerit approbus, canonica feriatur sententia. Qui si nec sponte conficerit, nec accusatores & testes legitimamente reperti fuerint, & mala fama crebruerit, non publico examine, sed coram te, & aliquantos reverendissimos Presbyteris & Diaconis tuae ecclesie secreto iuramento te purificet. Et tu deinceps boni testimonii eum annuntia : & compete, & commone ecclesia tua filios, ne sacerdotem Dei ulterius infamare praefundant, timentes, quod Cham e maledictus est, qui patris verenda derisit.

C. II. ¶ Non est libianus Presbyter, vel Diaconus, nisi sponte confessus, vel legitime convictus fuerit.

Item Nicolaus Salamon Constantiensis Episcopo.

P^resbyter d^e, aut Diaconus, quem alorris crimina nolle publice confiteri, sed velle cum sacramento defendere, se, & si tamen notum sit Episcopo esse scelus ab ipso perpetratum, non potest per aliquam penitentiam sacerdotali vel diaconi officio potiri, sed mirandum est, si ipse confessus non fuerit, quomodo notum possit esse Episcopo scelus ab ipso perpetratum, nisi accusatore forte idoneo per testes idoneos approbatum. Vnde si examinante Episcopo causam presbyteri, vel diaconi non fuerit per testium approbationem presbyter, vel diaconus forte convictus, non est scelus Episcopo legitime manifestum, nisi sua sponte scelus ipse confiteatur. Quod nisi fecerit, interim non videmus suo debere presbyterum, vel diaconum officio privari. Sola ergo spontanea confessio, & canonicus numerus, qualitas testium (decentribus Episcopis, & accusatore, quod obiecera, comprobante) clericum privat proprio gradu.

QUÆSTIO VI.

^a Q^{uo}d vero confessio cruciatus, extorquenda non fit, Alexander Papa testatur, scribeni omnibus orthodoxis, epist. 1. cap. 2.

C. I. ¶ Ministeriorum confessio, non sit extorta, sed spontanea.

a Burchardus lib. 1. c. 12. Ivo p. 5. c. 204. b Ivo p. 6. c. 469.
c Gen. 9. d Ivo p. 6. c. 222. e Alilla Presbyter.

Sⁱ a, quandoque a sacerdotibus & auctoribus clefia, quedam scriptura quoquo modo per meum aufrudem, aut per vim extorta fuerint, vel trahilibet polint, quoquinque ab eis conscripta aut robora sunt ingenio, ad nullum eis prejudicium, vel nocum valere b censemus : neque ullam eos infamam vel calumniam, aut a suis lequestrationem bonis unquam Deo auctore, & sanctis Apostolis, coniuncti succelotibus sustinere permitimus. Confessio vero in talibus non compulsa, sed spontanea fieri debet, & infra. ¶ Omnes enim confessio, qua sit ex necessitate, fides non est, a paulo post. ¶ Confessio ergo in talibus non extorquenda debet, sed potius sponte profiteri. Peccatum enim est de suspicione aut extorta confessio quemquam audire : cum magis sit inspecto cordis Dominus, quam opus. & paucis intercedit. ¶ Non potest autem humano condemnari examine, quem Dominus suo reservavit iudicium. Si omnia namque, in hoc sculo vindicata essent, loca divina iudicia nos haberent, item multo superius. ¶ Ita etiam & ad hanc sanctam sedem perlatus (quod ore dicere, & non solum sacerdotali, sed etiam omni Christiano nomine est inimicum) quod nonnulli Episcopi vel Sacerdotes aut mentu compellunt, aut vi extorquent, aut fraude decipiunt, aliquas confessiones sine altera partem, quam debent, literas scribere, aut pro summa non requisitione cauferunt, & aut (quod detinet illi) alieni erroris facta scripturas facere, & propria manus roborare, & coram populis recitare, & contra confitentem Aliquis dicunt carceribus & ergastulis retrahit, ut sit in terris insidias devient Domini sacerdotes, & loquuntur voluntatibus. Item ubi supra. ¶ Confessio vero in talibus non compulsa, sed spontanea fieri debet, & artestante, qui ait, Ex corde enim procedunt homicidium, adulteria, fornicationes, blasphemia, & exteriores sunt ad hac pertinentia.] ¶ Nec tantum attendenda sunt quae fiant, quantum quo animo fiant. & paulo post. ¶ Alius autem auctor recipit Deus ad cogitationes, & spontaneas voluntates, quam actus, qui per simpliciorem suum existimat.

1. ¶ Auctoribus] Ivo habet, si sacerdotibus, & auctoribus ecclesiæ, quemadmodum eriam in eadem epistola dico, si quis erga Episcopum, vel auctorem ecclesiæ, & infra sup. 2. q. 7. si quis erga. Hoc autem loco in epistola iugis, litteris si huiusmodi personis quadam scriptura, &c. Prorogant autem cum multa alia, nam quo referuntur in hoc edicto iuste, in vesti. Est etiam, & ad hanc. Confessio enim illi capite ex locis epistola hinc inde sumptis, ordine non sequitur.

2. ¶ Literas scribere] Hoc absunt ab originali. Sufficiunt enim illas, que sequuntur, scripturas facere. Sed obligatio sunt exposta.

C. II. ¶ Apostolica auctoritas penitus illata in iuramentum deducit iuramenta.

Item Nicolaus Papa Episcopus Gallia.

Auctoritatem f^e venerabilium predecessorum, ab istorum secuti, & nominatis beatissimi Papæ, martyris i. Alexandri quinti à beato Petro, ab omnibus jurantibus, & cujuscunque modi obligatione, quibus illi se coæli violencia impotum obligavimus: & ne illa serventur, vetimus tam per ipsum Archiepiscopum. Treverensem, quam ejus præsumit, & omnes qui tunc temporis capi se illis quaque modo obligaverint: neque ullam eos proxime famiam vel calumniam, aut a suis bonis sequentur nem unquam auctore Deo, & sanctis Apostolis, & nostris, predecessoribus sustinere permitimus: sicut per Prophetam. Dominus dicit: h[ab]i[bit] Disolve colligant.

a Ivo p. 5. c. 243. Pam. l. 4. c. 11. b al. presenti, c rem d rectudi.] orig. Sup. in hoc ed. ea. c Mathe. f P. tit. ii. g al. iuramentis illi. h Esa. i. impuniti.